

Arrest

nr. 209 472 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. DE RUYCK
Tolpoortstraat 15
9800 DEINZE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 29 mei 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. DE RUYCK en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2010 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Uit een woonstcontrole van 12 januari 2011 blijkt dat verzoeker niet op het opgegeven adres woont. Derhalve wordt op 15 februari 2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 10 april 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij arrest met nummer 80 434 van 27 april 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 15 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 25 juli 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 10 april 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 25 juli 2012 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 augustus 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, van zijn moeder H.K.

Op 4 december 2012 neemt de burgemeester van Deinze de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest met nummer 140 154 van 4 maart 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 4 december 2012.

Op 1 september 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 162 005 van 12 februari 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 4 augustus 2016 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, van zijn moeder H.K.

Op 30 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 189 668 van 12 juli 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 28 november 2017 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, van zijn moeder H.K.

Op 24 mei 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.11.2017 werd ingediend door:

*Naam: O. (...) Voorna(a)m(en): M. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...).1983
Geboorteplaats: T. (...) Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Uit de aanvraag blijkt dat betrokkene als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd gedaan, de volgende documenten heeft voorgelegd:

- Toekenning van een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) - Federale Pensioendienst dd. 20.03.2017
- Attest leefloon OCMW Deinze dd. 24.10.2017 waarin verklaard wordt dat de referentiepersoon sinds 1 januari 2017 een leefloon geniet; Beslissing art 21 §2 en 3 wet 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie dd. 28.05.2015 OCMW Deinze

Uit de meest recente gegevens blijkt dus dat de Belgische referentiepersoon seder 1.01.2018 recht heeft op een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) van 1052,58 EUR per maand.

Er dient opgemerkt te worden dat de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft een systeem dat niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd wordt. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening". Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet. De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op "bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen" en dat "het begrip 'sociale bijstand' in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten" (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49) (RvS nr. 232.848 van 10 november 2015).

Het voorgaande in acht genomen en vermits de IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening" valt, wordt het IGO bedrag dat de referentiepersoon maandelijks

ontvangt van de Federale Pensioendienst niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. (Arrest RVV nr. 194 176 van 25 oktober 2017)

Bovendien heeft de wetswijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniging, te wijzigen.

Bovenstaande vaststellingen impliceren de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in hoofde van de Belgische onderdaan.

Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, dringt een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Ter zitting legt verzoeker ter informatie het arrest van de Raad nr. 202 047 van 3 april 2018 neer, waarnaar hij in het eerste middel verwijst en waaruit hij citeert. Verzoeker legt tevens een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur neer van 6 september 2018. Het neerleggen van bijkomende stukken is niet voorzien in het procedurereglement, zodat deze arbeidsovereenkomst uit de debatten wordt geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"2.1. Eerste middel: Schending van artikel 40ter en 42,§1, tweede lid Vw, alsook van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft in strijd met artikel 40ter Vw. geoordeeld dat het inkomensgarantie voor ouderen (hierna "IGO") van de moeder van verzoeker valt onder "financiële maatschappelijke dienstverlening" en dat dit IGO bedrag van de referentiepersoon niet in aanmerking mag worden genomen bij de" beoordeling van de bestaansmiddelen, waarna verwerende partij besloot tot de - afwezigheid van elk bestaansmiddel. De gegeven motivering van verwerende partij in haar beslissing is niet afdoende, niet redelijk en onjuist. De beslissing werd niet zorgvuldig voorbereid en berust op de foutieve interpretatie van feitelijke en wettelijke gegevens, zoals hieronder zal worden aangetoond.

De IGO valt niet onder "financiële maatschappelijke dienstverlening" in de zin en betekenis van het artikel 40ter Vw. Verwerende partij gaat voorbij aan de wet en motiveert niet afdoende alwaar zij de IGO het equivalent noemt van het leefloon voor 65-plussers om vervolgens de IGO te aanzien als "financiële maatschappelijke dienstverlening" in de zin van artikel 40ter, tweede lid, Vw. Het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening" is de maatschappelijke dienstverlening die beoogd wordt door artikel 60 van de OCMW-wet van 8 juli 1976. De IGO is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen. Het wordt niet toegekend door het OCMW doch door de Federale Pensioendienst.

Het stelsel van "financiële maatschappelijke dienstverlening" en het stelsel van de IGO hebben elk een afzonderlijk normerend kader, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de behandeling van de aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan

de IGO niet als vorm van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd. Zie RvV 3 april 2018, nr. 202.040, p.10-11

Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar RvS 10 november 2015, 232.848, aangezien deze rechtspraak dateert van vóór de wetwijziging. Zie RvV 3 april 2008, nr. 202.047, p. 11 en 12. Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter Vw immers vervangen.

Alwaar vroeger sprake was van "middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels" is nu enkel nog sprake van "middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De IGO staat daar niet tussen. De uitsluiting van de IGO uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen kan geen grondslag meer vinden in de term "aanvullende bijstandsstelsels". Zie RvV 3 april 2008, nr. 202.047, p. 12. Verwerende partij kan derhalve gelet op de wetwijziging dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak die wel haar grondslag vindt in de term "aanvullende bijstandsstelsels".

Verwerende partij motiveert bovendien niet afdoende alwaar zij stelt dat de wetwijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40ter, §2, alinea 2 Vw niet verandert. Dit staat niet in de voorbereidingen van deze wet noch in deze wet. Verwerende partij vermeldt ook niet waar dit zou staan. Uit de voorbereidende werkzaamheden die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term "aanvullende bijstandsstelsels" uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te elimineren. Zie RvV 3 april 2008, nr. 202.047, p. 11. Door het tegenovergestelde te beweren zonder dit aan te tonen, schendt verwerende partij niet alleen haar materiële doch ook haar formele motiveringsplicht.

Bovendien doet het gegeven dat bij de invoering van het thans vigerende artikel 40ter Vw de bekommernis om er zorg voor te dragen dat personen na een aanvraag niet ten laste vallen van de openbare overheden, niet is verdwenen, geen afbreuk aan de vaststelling dat de categorie "aanvullend bijstandsstelsel" is verdwenen. Uit een stilzwijgen van de parlementaire voorbereidende werken kan geen duidelijke bedoeling van de wetgever afgeleid worden. De verwerende partij toont evenmin aan dat het de bedoeling van de wetgever was om de categorie IGO uit te sluiten uit de in aanmerking te nemen inkomsten, bedoeld in artikel 40ter Vw. Evenmin heeft de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorzien dat alle inkomsten verkregen "uit het ten laste vallen van openbare overheden" niet in aanmerking worden genomen. De tekst van de wet is niet voor interpretatie vatbaar. Zie RvV, nr. 202.040, 3 april 2018, p.11-12. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten restrictief worden geïnterpreteerd. Zie RvV 3 april 2008, nr. 202.047, p. 12.

Verwerende partij kon derhalve niet redelijkerwijze en wettig beslissen dat de IGO niet in aanmerking moest worden genomen als bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter Vw.

Ten onrechte besliste verwerende partij vervolgens ook in strijd met de feitelijke gegevens en voorliggende stukken tot de afwezigheid van elk bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter Vw. in hoofde van de Belgische onderdaan -referentiepersoon, in deze de moeder van verzoeker. Niet alleen had verwerende partij rekening moeten houden met de IGO, doch ook met de overige bestaansmiddelen van de moeder van verzoeker. Naast de IGO krijgt de moeder van verzoeker immers ook nog de steun van haar andere kinderen zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier. Ook verzoeker gaat telkens aan het werk zodra hij mag, hetgeen eveneens een inkomen genereert waarmee rekening dient gehouden te worden in functie van de bestaansmiddelen van de moeder van verzoeker. Verzoeker woont immers in bij zijn moeder. Verwerende partij heeft de feitelijke omstandigheden in casu niet correct geïnterpreteerd. Ook hier faalt verwerende partij aldus in haar motiveringsplicht en heeft zij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Verwerende partij heeft vervolgens nagelaten om een behoeftanalyse uit te voeren in het licht van artikel 42, §1 tweede lid Vw. Verwerende partij stelde zonder meer in haar beslissing dat een behoeftanalyse zich niet opdringt aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen. Zoals hoger reeds aangetoond faalt verwerende partij door deze stelling in haar materiële motiveringsplicht alsook in het zorgvuldigheidsbeginsel en schendt verwerende partij hiermee artikel 40 ter en 42, §1, tweede lid Vw. Verwerende partij aanvaardt ten onrechte de IGO van de moeder van verzoeker niet als een bestaansmiddel in de zin van artikel 40 ter, §2, alinea 2 Vw.

De redenering van de verwerende partij dat geen rekening moet worden gehouden met het pensioen van de referentiepersoon door het niet te beschouwen als zijnde in aanmerking te nemen inkomsten conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet als correct worden beschouwd. Door via deze weg te oordelen dat geen behoeftanalyse diende te worden gemaakt en vast te stellen dat geen ontoereikende bestaansmiddelen voorhanden zijn zodat de analyse overbodig is, maakt de verwerende partij een onwettige beoordeling. De artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

De verwerende partij dient de IGO te beoordelen als zijnde in aanmerking te nemen bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet en desgevallend, bij ontoereikendheid, een behoeftanalyse te verrichten conform artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet. Zij heeft dit niet

gedaan en in die mate zijn voormelde bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Zie RvV 3 april 2018, nr. 202 047, p.13 -14.

Verwerende partij houdt bovendien ook geen rekening met de andere bestaansmiddelen en feitelijke elementen die impact hebben op de behoefteanalyse van de moeder van verzoeker en haar familieleden. Naast de IGO krijgt de moeder van verzoeker immers ook nog de steun van haar andere kinderen, alsook werkt verzoeker. De feitelijke omstandigheden bewijzen trouwens dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger voldoende zijn om in de behoeften van haar en verzoeker te voldoen. Verzoeker woont immers reeds sedert 2006 bij haar in. Verwerende partij heeft op geen enkel moment verzoeker verzocht dienaangaande bescheiden en inlichtingen over te leggen, noch toont verwerende partij aan dat zij zich deze liet overleggen door een Belgische overheid zoals artikel 42, §2 tweede lid Vw voorziet. Gelet op het bovenstaande heeft verwerende partij dan ook haar zorgvuldigheidsplicht, haar motiveringsplicht, artikel 40ter en artikel 42, §2 tweede lid Vw geschonden door te stellen dat de IGO geen bestaansmiddel is in de zin van artikel 40ter Vw, door te stellen dat geen bestaansmiddelen in aanmerking kunnen genomen worden en door geen individuele behoefteanalyse uit te voeren.

Dit middel is dan ook ernstig.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 40ter en 42 §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de inkomensgarantie voor ouderen wel degelijk in rekening diende te worden gebracht. Volgens hem diende de verwerende partij ook rekening te houden met de overige bestaansmiddelen daar zij ook van de andere kinderen nog steun zou ontvangen. Hij zelf zou ook zodra hij mag aan het werk gaan. Volgens hem diende een behoefteanalyse te worden gemaakt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Hij diende aan te tonen dat de Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker legde ter staving van die bestaansmiddelen een bewijs voor van inkomensgarantie voor ouderen, waarvan zijn Belgische moeder geniet.

In de beslissing werd dan ook gesteld dat uit de meest recente gegevens blijkt dat de Belgische referentiepersoon sedert 1 januari 2018 recht heeft op een IGO van 1052,58 euro per maand. Verzoeker betwist dit niet, doch meent dat die bestaansmiddelen in aanmerking dienden te worden genomen, wat door de verwerende partij wordt betwist.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat een IGO niet door eigen bedragen wordt gefinancierd, waardoor het geen vervangingsinkomen betreft. De IGO valt volledig ten laste van de overheid. Indien wordt aangenomen dat dit volstaat als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zou de ratio legis van artikel 40ter, namelijk het vermijden dat men ten laste valt van de Belgische Staat, volledig worden ondergraven.

“Aanvullende bijstandsstelsels”, in de Franse tekst “régimes d’assistance complémentaires”, moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 „tot invoering van het “handvest” van de sociaal verzekerde”, waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat ze niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet. Derhalve heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het

bestreden arrest op wettige wijze geoordeeld dat de IGO valt onder de in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingen wet bedoelde aanvullende bijstandsstelsels. Hij heeft op die wijze dan ook geen voorwaarde toegevoegd aan de voornoemde bepaling.

Het tweede middel is in die mate ongegrond.(...)” (Raad van State, arrest nr. 236.566 van 29 november 2016

In de bestreden beslissing werd op zeer uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de IGO niet in aanmerking genomen kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het feit de Belgische moeder ook steun zou ontvangen van haar andere kinderen, kan geenszins beschouwd worden als een bewijs van stabiele en bestaansmiddelen.

Nu de IGO niet in aanmerking kunnen worden genomen en dit het enige bewijs van bestaansmiddelen was dat werd voorgelegd in het kader van de aanvraag, diende het bestuur inderdaad niet over te gaan tot een behoefteanalyse. Zie in die zin:

Raad van State, arrest nr. 233.641, 27 januari 2016:

“(…) Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentie-bedrag. De verzoekende partij diende derhalve niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse. Door in die omstandigheden te oordelen dat de huidige verzoekende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld omdat zij geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd, heeft de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden.(...)”

Het eerste middel is ongegrond.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

3.3.2. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) in strijd met artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) valt onder het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” en de IGO niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verzoeker stipt aan dat het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” de maatschappelijke dienstverlening is die beoogd wordt door artikel 60 van de organieke wet van

8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet). Verzoeker stipt aan dat de IGO een inkomen is dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, maar wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de IGO niet wordt toegekend door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW), maar wel door de Federale Pensioendienst. Onder verwijzing naar arrest nr. 202 040 van 3 april 2018 van de Raad werpt verzoeker op dat het stelsel van de "*financiële maatschappelijke dienstverlening*" en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de behandeling van de aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Verzoeker concludeert dan ook dat IGO niet als een vorm van "*financiële maatschappelijke dienstverlening*" kan worden beschouwd. Verder werpt verzoeker op dat de verwijzing van de gemachtigde naar het arrest nr. 232.848 van 10 november 2015 van de Raad van State niet dienstig is nu het dateert van voor de wetwijziging. Verzoeker werpt op dat artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet werd gewijzigd bij artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 en het begrip "*middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels*" werd geschrapt en nu er enkel nog sprake is van "*middelen verkregen uit leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen*". Verzoeker stipt aan dat IGO hier niet wordt vermeld. Verzoeker werpt voorts op dat de gemachtigde niet afdoende heeft gemotiveerd dat de wetwijziging van 4 mei 2016 volgens hem de draagwijdte van artikel 40*ter*, § 2 van de vreemdelingenwet niet heeft veranderd. Verzoeker werpt op dat dit in de voorbereidingen van de wet noch in de wet zelf staat en de gemachtigde niet vermeldt waar dit dan wel zou staan. Verzoeker laat gelden dat uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 4 mei 2016 niet kan worden gelezen waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om het begrip "*aanvullende bijstandsstelsels*" uit artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet te elimineren. Verzoeker stipt aan dat het gegeven dat de bekommernis om er zorg voor te dragen dat personen na een aanvraag niet ten laste van de openbare overheden vallen niet is verdwenen bij de invoering van het thans vigerende artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, maar dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het begrip "*aanvullend bijstandsstelsel*" is verdwenen. Verzoeker stipt aan dat uit een stilzwijgen van de parlementaire voorbereidende werken geen duidelijke bedoeling van de wetgever kan worden afgeleid. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde ook niet aantoonde dat het de bedoeling was van de wetgever om de categorie IGO uit te sluiten van de in aanmerking te nemen inkomsten bedoeld in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoeker stipt aan dat de wetgever in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet evenmin heeft voorzien dat alle inkomsten verkregen "*uit het ten laste vallen van openbare overheden*" niet in aanmerking worden genomen. Verzoeker laat gelden dat de tekst van de wet niet voor interpretatie vatbaar is. Verzoeker stipt aan dat de uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen in de zin van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet restrictief dienen te worden geïnterpreteerd. Doorheen zijn betoog verwijst verzoeker naar de arresten van de Raad met nummers 202 040 en 202 047 van 3 april 2018 waarop zijn argumentatie is geïnspireerd.

Verzoeker voert verder aan dat de gemachtigde heeft nagelaten om een behoefteanalyse door te voeren op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelde zonder meer in de bestreden beslissing vast dat een behoefteanalyse zich niet opdringt aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking genomen kunnen worden. Verzoeker verwijst naar het voorgaande en wijst erop dat de gemachtigde ten onrechte de IGO van de referentiepersoon niet als een bestaansmiddel in de zin van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet in aanmerking heeft genomen, waardoor ook artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

3.3.3. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de IGO door artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet wordt uitgesloten als in aanmerking te nemen bestaansmiddel omdat zij "*onder de in artikel 40*ter*, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening"* valt.

De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met IGO rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, in deze zaak de Belgische moeder van verzoeker, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40*ter*, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.3.4. Het oude artikel 40*ter*, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalde, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van

vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt *“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”*. Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”*, voorzien in het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de IGO, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat *“(v)ermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, (...) ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (behoort)”* (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dus zo vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”*, maar enkel nog van *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te elimineren. Uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat de wetgever een verbetering op het oog had van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en tevens de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde *“in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2015-16*, nr. 1696/001, 7).

3.3.5. Er dient bijgevolg, nu de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* geschrapt is uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te worden onderzocht of artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IGO geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

3.3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing het begrip *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* hanteert om de IGO

waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De term “*maatschappelijke dienstverlening*” komt voor in artikel 1 van de OCMW-wet. In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het OCMW materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “*periodieke financiële steun*”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 750, nr. 2041).

Verzoeker merkt terecht op dat de IGO een inkomen is dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, maar wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, “*een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn*” (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001). De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5, van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen). Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt zoals verzoeker tevens terecht aanstipt dat het stelsel van de “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” worden beschouwd.

3.3.7. De stelling in de bestreden beslissing dat de IGO een vorm van financiële dienstverlening betreft en daarom niet in aanmerking genomen wordt, maakt daarom een motiveringsgebrek uit.

Verzoeker merkt pertinent op dat de verwijzing naar het arrest van de Raad van State met nr. 232.848 van 10 november 2015 *in casu* niet relevant is. Dit arrest dateert immers van voor de wijziging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat de overwegingen ervan hoe dan ook niet dienstig zijn voor de onderhavige zaak die toepassing maakt van de nieuwe bepalingen omtrent de uitgesloten inkomsten zoals voorzien in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad van State heeft zich tot op heden nog niet uitgesproken over de vraag of de IGO volgens deze nieuwe bepalingen al

dan niet is uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt verwezen naar het arrest van de Raad met nummer 194 176 van 25 oktober 2017 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

In de bestreden beslissing wordt er ook nog op gewezen dat *“de wetswijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet (heeft) veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen.”* Deze overweging kan het motiveringsgebrek in de bestreden beslissing niet verhelpen. Het gegeven dat bij de invoering van het thans vigerende artikel 40ter van de vreemdelingenwet het niet de bedoeling was de bekommernis, er zorg voor te dragen dat personen na een aanvraag niet ten laste vallen van de openbare overheden, niet is verdwenen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de categorie *“aanvullend bijstandsstelsel”* is verdwenen. Het gegeven dat deze bekommernis niet is verdwenen doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IGO niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te schrappen, wordt erop gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316).

3.3.8. Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de behoefteanalyse het volgende gemotiveerd:

“Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, dringt een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.”

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet houdt deze motivering niet langer stand.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1° en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven en het tweede middel tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

De verwerende partij werpt op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat IGO niet door eigen bijdragen wordt gefinancierd waardoor het geen vervangingsinkomen betreft. De verwerende partij stipt aan dat de IGO volledig ten laste valt van de overheid. De verwerende partij voert aan dat indien zou worden aangenomen dat IGO in aanmerking dient te worden genomen als een stabiel, toereikend en regelmatig bestaansmiddel de *ratio legis* van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met name vermijden dat men ten laste valt van de Belgische Staat volledig wordt ondergraven.

Het gegeven dat bij de invoering van het thans vigerende artikel 40ter van de vreemdelingenwet het niet de bedoeling was de bekommernis, er zorg voor te dragen dat personen na een aanvraag niet ten laste

vallen van de openbare overheden, niet is verdwenen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de categorie “aanvullend bijstandsstelsel” is verdwenen. Het gegeven dat deze bevoegdheid niet is verdwenen doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IGO niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te schrappen, wordt erop gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316).

Verder citeert de verwerende partij op uitgebreide wijze uit het arrest nr. 236.566 van 29 november 2016 van de Raad van State. De verwijzing naar dit arrest is niet relevant omdat dit arrest dateert van voor de wijziging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat de overwegingen ervan hoe dan ook niet dienstig zijn voor de onderhavige zaak die toepassing maakt van de nieuwe bepalingen omtrent de uitgesloten inkomsten zoals voorzien in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad van State heeft zich tot op heden nog niet uitgesproken over de vraag of de IGO volgens deze nieuwe bepalingen al dan niet is uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET